

عنوان مقاله:

بررسی پتانسیل میاندرشدگی رودخانه های مناطق خشک (مطالعه موردی: رودخانه شور- بهاباد)

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی ژئومورفولوژی و چالش های محیطی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 4

نویسندگان:

علی شهریار - استادیار ژئومورفولوژی گروه جغرافیا، دانشگاه یزد

رسول خوش خوش آبادی - دانشجوی کارشناسی ارشد هیدروژئومورفولوژی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

کلمه میاندر از رودخانه‌های تحت عنوان مندرس در غرب ترکیه گرفته شده که با طول بیش از 450 کیلومتر با پیچ و خم هاینسبتا زیاد وارد دریای اژه می‌گردد. در یونان قدیم نیز رودهای پیچ و خم را ماندروس می‌گفتند که شکل لاتین آن تحت‌عنوان میاندر شناخته می‌شود (استرابو، 1924). میاندر به عنوان یکی از مرسوم ترین اشکال رودخانه ای در طبیعت شناخته شده و طی چند دهه اخیر به عنوان یکی از موضوعات مهم مورد مطالعه ژئومورفولوژیست ها در سراسر جهان بوده که به عنوانیک پدیده هیدروژئومورفولوژیکی، نشان دهنده حرکت و فرسایش جانبی رودخانه ها به شمار می آید (یوسفی و همکاران، 2015). کانال های میاندری رودخانه ها به عنوان نوعی از لندفرم های دینامیک غالب در دشت های سیلابی شناخته شده که امتداد پیچانودی آنها تحت تاثیر هم زمان ویژگیهای جریان رودخانه، انتقال رسوب بوده و شکل کانال رودخانه نیز تحت تاثیر تنوع رسوباتدر مجاور رودخانه میباشد که در نهایت تاثیر متقابل این عوامل، تکامل رودخانه را به دنبال دارد (سمینارا، 2006). هنوز هیچگونه تحقیقی که به طور یقین نشان دهنده رابطه بین طول موج و رسوبات کرانه‌های و کانالهای رودخانه باشد، صورت نگرفته هر چند ممکن است در مواردی تغییرات نیروی خام رودخانه را در ایجاد میاندر در ارتباط دانست (بشارتی، 1380). شاید در این رابطه بهترین فرضیه آن باشد که میاندرها را ناشی از جریان ثانویه در نظر گرفت که از حرکات پیچشی رودخانه منشاء گردیده و این وضعیت در امتداد بستر اصلی انجام شده، زیرا شکل میاندر موثرترین عامل برای ثابت نگهداشتن دبی آب و رسوب محسوب میشود به طوری که با بررسیهای کمی میتوان برخی از رفتارهای رودخانه‌های میاندری را توجیه نمود (سلبی، 1983).

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/697927>

